UNDE MONEA N-A IZBUTIT SĂ AJUNGĂ...

...Ultima dată a urcat în ring acum cinci ani, la o gală ținută la New York cu lotul național, a cîștigat la puncte, dar avea 31 de ani și a hotărît să se retragă în plină glorie, să rămînă în memoria suporterilor ca un adevărat campion. Pleca din ring cu un palmares impresionant, căci participase la trei Olimpiade, la două cucerind „bronzul" și „argintul", boxase și la trei ediții ale campionatelor europene, și la toate urcase pe podium, pe treapta a treia la Roma, și de două ori fusese atît de aproape de marele vis, la Moscova și la București trebuind să se mulțumească cu „argintul". Ion Monea, maestru emerit al sportului, părăsise însă ringul cu un record greu de egalat : de 11 ori campion al țării, toate titlurile cîștigate sub culorile clubului Dinamo București, acolo unde începuse boxul în 1956, acolo unde este astăzi antrenor.

...O dimineață oarecare, săptămîna aceasta, sub tribuna de la bazinul din parcul sportiv Dinamo. În sala de box. Grupa de juniori a lui Ion Monea e în finalul antrenamentului. Glasul antrenorului răsună calm : *„Brațele sus ! Cei brațele jos nu rezistă prea mult în ring !"* În ringul din fundul sălii, doi puști „la mănuși". Unul are zece ani și jumătate, îl cheamă Victor Gherasim și vrea să ajungă, nici mai mult nici mai puțin, Mircea Simon. E al doilea an de cînd vine la box. Adversarul său, Mircea Răileanu, are nouă ani și cîteva luni, și vrea să ajungă *„puternic ca Simion Cuțov !"* Ion Monea intuiește una din întrebările noastre și precizează : *„Nu vor urca în ring cu adevărat, adică în meciuri, decît la 15 ani. Pînă atunci, însă, pregătire fizică serioasă, îmbinată cu cîteva minute la mănuși, țelul fiecărui copilandru care vine prima dată la sală. Sînt mici, dar dacă iubesc boxul e suficient, asta îmi și trebuie, copii care să iubească sportul acesta. Știți, aici e marea problemă ! În ultimul timp e tot mai greu să găsești tineri care să vină la box, cu toată dragostea. De ce ? ! ...Mulți se tem de greu, și boxul nu-i un sport ușor, deși e teribil de frumos".* Fostul campion corectează cîteva mișcări ale unui băiat aflat la studiu în fața oglinzii. *„E foarte bun la sală, dar nu poți ști ce va ieși din el cînd va urca în ring. Aici e dificultatea în box. Lucrezi cu junior-ul un an sau doi, și abia după ce urcă în ring îți dai seama de adevăratele lui calități. În 3 ani de cînd sînt antrenor am avut la sală cam 500 de copii și juniori, și au rămas cam... 18 ! Cifra e mică, dar eu sînt mulțumit cît de cît. Pentru că cei rămași sînt băieți serioși, și, foarte important, curajoși".* Ne povestește o întîmplare. Au venit acum vreo doi ani vreo 20 de băieți din Tei. Aceeași școală, aceleași străzi. A lucrat cu ei cîteva luni, la sală, și a decis să-i urce în ring. În ziua meciului n-a mai venit însă nici unul. *„S-au speriat, erau fricoși, și de atunci am hotărît să nu primesc la sală băieți fără curaj".*

Primul criteriu al selecției făcută cu atîta migală prin școlile Bucureștiului se numește, deci, Curajul. *„Nu-i vorba, însă, numai de curaj,* intervine Ion Monea. *Acum un an aveam un băiat bine făcut fizic. A venit de cîteva ori la sală, părea că îi place. Într-o zi, după ce l-am pus să boxeze în fața oglinzii, scapă un pumn în oglindă. A trecut alături, dar și acolo îl văd că dă cu mănușa în oglindă. Mă duc la el. Băuse înainte de a veni la sală. A fost ultimul lui antrenament, chiar dacă a insistat să-l reprimesc. Nu se putea ! Alcoolul și țigara sînt cei mai periculoși adversari ai unui boxer. Cei care le rezistă au o constituție de excepție, dar cedează și ei, mai devreme decît ar trebui. În box efortul e fantastic, și dacă nu-ți ordonezi viața înainte de meciuri, adio talent, adio muncă. Eu n-am fost un băiat prea cuminte. Dar, înainte de meci, deveneam cel mai calculat om. Totuși, n-am reușit să renunț la țigară. Și cît rău mi-a făcut !... Dacă n-aș fi fumat, sînt convins că aș fi reușit pînă la urmă o medalie de aur la Olimpiade sau la „europene"... Așa cred eu !"...* Prin geamul sălii se văd în fața intrării cinci adolescenți. Patru dintre ei fumează. *„Și au venit la box !* zice Ion Monea. *Nici o speranță ! Nu-i primesc la sală. De fapt, nimeni nu recunoaște că fumează. Îi pun însă să-mi întoarcă buzunarele de la haină sau pantaloni. Și unde găsesc urme de tutun, e clar. Boxul e în primul rînd o problemă de voință. Iar dacă nu poți renunța conștient la lucruri care împiedică performanța, atunci va fi și mai greu să te mobilizezi să învingi nu adversar foarte tare".* Vine în sală Mircea Simon. E cu antrenorul Constantin Nour. Copilandrii lui Monea tresar. Prezența celor mari îi stimulează enorm. Fiecare are idolul său. Simon, Cuțov, Dobrescu... *„Mi-aș dori să-mi vină la sală numai băieți ca Mircea Simon. Cuminte, serios, îndrăgostit de sportul acesta. Credeți că Simon ajungea acolo sus fără sacrificii și calități morale excelente ? ! Nici vorbă ! Cel mai dur lucru din box e... psihicul. Trebuie să ai o tărie morală ieșită din comun. De cîte ori nu cîștigi la puncte, dar mănînci zile la rînd numai biscuiți cu lapte, în urma loviturilor primite în maxilar ?..."* Fostul campion se depărtează în sală, să corecteze mișcările unui nou venit. Îi solicităm antrenorului emerit Constantin Nour părerea despre cel care i-a fost elev, antrenorul Ion Monea care pregătește și lotul național de juniori : *„Lucrează excelent ca antrenor. E foarte delicat cu tinerii, un bun pedagog, care — sînt sigur — va reuși multe performanțe și ca antrenor".*

...Antrenamentul juniorilor s-a terminat. Cei 17 băieți pleacă la vestiar. „Cel foarte bun la sală", Constantin Ghiculescu, venit tocmai de lîngă gara Progresul, mărturisește că vrea să ajungă un boxer ca... Ion Monea. Fostul campion îl aude și îl bate prietenește pe umăr : *„Mai mare decît Monea să ajungi, Costică, asta îmi doresc ! Visez ca unul din elevii mei să mă întrecă și să cîștige o medalie de aur la Olimpiadă și la „europene". Poate tu, poate Titi Cercel, poate Stan Florin din lotul național de juniori, poate Gheorghe Petrică, poate Ilie Moise, nu știu exact care, dar unul trebuie să urce pînă acolo unde Monea n-a izbutit să ajungă".*

Mircea M. IONESCU

REPORTAJUL NOSTRU

CLAUDIU, ÎNTRE „CEI MAI BUNI 100"

Anchetele internaționale și clasamentele sînt la modă. Și nu numai în domeniul sportului. Iată că recent, **Casa de satiră și umor din Gabrovo (Bulgaria)** a luat o asemenea inițiativă pentru a stabili **cei mai buni 100 de caricaturiști ai lumii.** Au răspuns la chestionarul lansat peste 800 de cunoscuți caricaturiști, uniuni de creație, redacții de reviste umoristice și critici de specialitate din 78 de țări. **Printre cei 100 s-a numărat și artistul român, vechi colaborator al redacției noastre,** N. CLAUDIU.

Din lucrările acestor 100 de minuitori ai creionului satiric se va alcătui o expoziție sub genericul **„Prin intermediul bunei dispoziții și al risului la apropierea dintre popoare".** Expoziția, în care figurează mai multe cartoane semnate de Claudiu, va vizita, în circuit, numeroase țări. Scopul ei, cum arată organizatorii, este de a prezenta frumusețea morală a omului, de a milita pentru prietenie și înțelegere, pentru echitate și dreptate socială. De altfel, valori pe care sportul are darul și misiunea nobilă de a le cultiva. **(V. CH.)**

UN GEST FRUMOS AL ARBITRULUI RAINEA

Meciul de duminica trecută, dintre divizionarele C gălățene, Ancora și Metalosport, a început cu un singur arbitru de linie. Cel de-al doilea nu venise ! În această situație, arbitrul de centru alerga pe o tușă, iar pe cealaltă semnaliza singurul tușier care îl ajuta. Sarcină dificilă, fără îndoială.

Un „spectator" din tribune s-a oferit să-l ajute pe arbitrul de centru, preluînd rolul celui de-al doilea tușier. Cîteva clipe, conducătorul partidei a fost descumpănit. Și nu-i de mirare. Spectatorul care se oferea să „țină o tușă", nu era altul decît arbitrul F.I.F.A. Nicolae Rainea care, după-amiază, trebuia să conducă meciul din prima divizie F.C.M. Galați — Politehnica Iași.

Bineînțeles că arbitrul de centru a fost încîntat de acest ajutor neprevăzut, iar spectatorii, la rîndul lor, plăcut impresionați de gestul lui N. Rainea, l-au aplaudat la terminarea meciului.

UN HOCHEIST SE RETRAGE

La 33 de ani, hocheistul **Iulian (Iceă) Florescu** pune definitiv crosa în rastel. Despărțirea de sportul preferat, căruia Florescu i-a închinat cea mai frumoasă parte a vieții, are loc după o activitate prodigioasă : **peste 150 de jocuri în echipa națională, participant la șapte ediții ale C.M. și două ediții ale J.O., de patru ori campion al țării în echipa Dinamo, maestru al sportului.** Iulian Florescu are în plus meritul de a fi știut să împletească în mod armonios activitatea sportivă cu instrucțiunea și pregătirea pentru viață. Licențiat al Facultății de drept, el este acum avocat pledant în Colegiul București. Să-i urăm, deci, cît mai multe succese la... bară **(V. Ch.)**

CĂRȚI NOI • CĂRȚI NOI • CĂRȚI NOI

ACEST STRANIU SECOL AL SPORTULUI

Ziarist sportiv de pe băncile liceului, de aproape 40 de ani, **Victor Bănciulescu,** redactor al ziarului „Sportul", realizează cu această a 14-a carte semnată din lumea sportului, recordul personal de gîndire și interpretare a fenomenului sportiv în cel de-al XX-lea secol. Pasionat după istoria sportului românesc și de pretutindeni, cunoscător al trecutului îndepărtat și apropiat, martor al impetuoasei dezvoltări contemporane sportive, V. Bănciulescu a căutat o cale originală de sinteză dintr-o experiență și o cultură făurite în biblioteci, stadioane, lîngă sportivi, în multiple contacte internaționale. Pornind de la originala denumire de către François Mauriac a secolului al XX-lea drept **„...acest straniu secol al sportului",** devenită titlul cărții, autorul folosește un șir de eseuri pentru a înmănunchia idei, istorie, literatură, artă, filozofie, performanțe, eroi, pasiuni, moravuri, anticipație, toate de sursă sportivă veche și nouă, în patru capitole : 1. **Estetica sportului** („Shakespeare și sensul performanței sportive", „Dürer în arenă" etc.), 2. **La braț cu Homo ludens** (Tenisul, Salatiera și Wimbledonul etc.), 3. **Cum se joacă alții** (Baseball la New York etc.), 4. **Sportul mîine, în anul 2 000** (Sportul cosmonauților etc.).

În numai 166 de pagini, V. Bănciulescu reușește să împartă cu dărnicie cititorilor din zestrea lui de decenii, determinîndu-ne să ne gîndim și să interpretăm sportul pe deasupra simplelor jocuri, victoriilor și eșecurilor, îndemnîndu-ne cu patos să-l gustăm prin sensurile lui majore, pline de simboluri și de noi perspective, în ideea că este atît de necesar ca sportul să facă parte, într-un fel sau altul, din ființa fiecăruia dintre noi. Autorul reușește tocmai o asemenea performanță, de invidiat.

Aurel NEAGU

ANI DE DRUMEȚIE

„Turist poate fi oricine — copilul, omul matur și bătrînul de șaptezeci de ani", mărturisește profesorul și biologul **Aurelian Pițu,** unul dintre „eroii" cărții **„Ani de drumeție",** aparținînd lui **Valentin Borda** și **Nicolae Simion,** de curînd apărută în Editura sport-turism, o carte de „interviuri" cu oameni pentru care **„mersul pe jos nu-și va pierde niciodată farmecul",** cum spune la rîndul său ing. **Emilian Iliescu,** director al Bibliotecii turistice. Așadar, o pledoarie pentru turism, realizată printr-o metodă specific gazetărească : interviul, cartea fiind „rodul unor îndelungate și repetate convorbiri cu pionieri ai turismului din România", printre care prof. univ. **Alexandru Balaci,** acad. **Alexandru Rosetti,** prof. univ. **Radu Țițeica,** ing. dr. doc. **Alexandru Beldie,** prof. dr. **Caius Lepa, Emilian Cristea,** oameni ale căror preocupări sau pasiuni au multe puncte comune cu turismul, unii dintre ei contribuind efectiv la așezarea acestuia pe baze

trainice la noi în țară. Dialogul este viu, se derulează într-un ritm alert, introducîndu-l pe cititor imediat în miezul problemei și dezvăluindu-i fără ocolișuri o lume plină de farmec, fără însă a-l scuti de o bogăție de date și „sfaturi" (fără a fi didacticiste) despre turismul românesc și despre ceea ce este drumeția. De altfel, parcurgînd paginile cărții străbați totodată și istoria turismului, cu urcușurile și coborîșurile sale, „vezi" locuri de un neasemuit pitoresc.

DE ICI... DE COLO

● **Semn că Anul Nou nu este departe, consemnăm apariția „Almanahului satelor — 1977", în cuprinsul căruia cititorii pot găsi o bogată rubrică sportivă — reportaje, note, informații referitoare la participarea sportivilor români la Olimpiada de la Montreal, la diverse competiții rezervate tinerilor din mediul rural. De reținut, de asemenea, și suita de articole pe teme turistice.**

● O carte recent apărută în librăriile italiene și intitulată sugestiv **„Fotbal-adevăr"** suscită vii polemici. Autorul, medicul sportiv **Manlio Cipolla,** a făcut parte din comisia sanitară a echipei Internazzionale în epoca de mare glorie a clubului milanez. Pe lîngă o serie de alte amănunte, medicul destăinuiește modul în care antrenorul Helenio Herrera recurgea la o serie de stimulente, din domeniul chimiei, cu scopul de a-și „fortifica" jucătorii. Interesant este faptul că atît clubul, cît și „Magul", care locuiește actualmente la Veneția, nu au formulat nici o dezmințire împotriva celor publicate de **dr. Cipolla...**

Emanuel FĂNTĂNEANU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

GABRIEL MATEESCU și ISAR POSER, COMUNA ȘOIMARI. Cîștigînd toate cele 8 meciuri susținute pînă acum și realizînd, deci, 16 puncte din 16 posibile, Petrolul înscrie o performanță remarcabilă. Dar n-are sens să căutăm în **„istoria fotbalului nostru"** pentru a vedea dacă a mai existat o echipă care se poate lăuda cu o asemenea performanță. În general, interesează performanța unei echipe la finalul unui campionat, și nu la începutul sau la mijlocul lui. Parcă și Rapidul s-a aflat în urmă cu 10 ani într-o situație asemănătoare, avînd și 6 puncte avans în RETUR. În final, giuleștenii aveau să rămînă cu 5 puncte în urma Petrolului ! Evident, aveți toate motivele să fiți mulțumiți de comportarea actuală a Petrolului, dar să nu credem prea mult în statornicia... fotbalului și, mai ales, a echipelor.

ANDREI MIRCEA, COMUNA DĂBULENI. Acel 13—0 al lui Dinamo în fața lui Crusaders n-a însemnat o performanță „de aur" pentru dinamoviști, ținînd seama de valoarea scăzută a adversarului. O asemenea performanță ar fi fost, în urmă cu cîteva săptămîni, eliminarea lui A.C. Milan, de care echipa dv. favorită a fost — totuși — foarte aproape, în condițiile în care tabela de marcaj ar fi arătat la un moment dat 2—0 pentru Dinamo, golul lui Roznai fiind perfect valabil și după opinia presei italiene, care a taxat decizia arbitrului (anulare pentru ofsaid) drept „invenție".

ALEXANDRU POP, ARAD. Nici în campionatul de fotbal al Italiei, nici în alte campionate nu s-a înregistrat vreodată un asemenea scor : 18—18 ! Este vorba, probabil, de alt sport, de handbal sau de rugby. Fotbalul n-a ajuns la o asemenea eficacitate, pe nici un meridian al globului.

MIRCEA DUMITRESCU, BUCUREȘTI. Vreți să deveniți planorist ? Vi se cere să aveți 18 ani, să posedați bacalaureatul (sau să fi absolvit o școală tehnică similară), și, fiind vorba de un sport al celor curajoși, să dispuneți de resursele psihice necesare. Presupun că le aveți ! Adresați-vă, deci, Aeroclubului „Aurel Vlaicu" din Capitală (telefon 11.79.70, interior 128).

BORA FLORIN, BUCUREȘTI. Boxerului de categorie grea Ion Cernat îi puteți scrie pe adresa : clubul sportiv Unirea Focșani. Cred că vă va răspunde.

DAN CRETAN, TIMIȘOARA. Fotbalistul Octavian Ionescu (Sportul studențesc) a jucat la C.F.R. Cluj-Napoca. A fost unul din jucătorii de bază ai acestei formații.

EMANUEL PESCARU, ZIMNICEA. „Steaua" lui Stan Smith s-a stins mult mai repede decît ar fi putut bănui cineva, în timp ce Ilie Năstase continuă să se numere printre cei mai buni jucători ai lumii. Și Stan Smith nu este mai mare ca vîrstă decît Năstase, cum cred unii, ci mai mic : cu jumătate de an. În decembrie, el va împlini 30 de ani, Ilie Năstase i-a împlinit la 19 iulie.

Ilustrații : N. CLAUDIU